

РЕШЕНИЕ

№ 4721

гр. София, 25.08.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 8 състав, в
публично заседание на 27.07.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Деница Митрова

при участието на секретаря Макрина Христова, като разгледа дело номер **6443** по описа за **2018** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 64, ал. 1 от Закона за управление на средствата от Европейските структурни и инвестиционни фондове /ЗУСЕСИФ/ във връзка с чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по повод на жалба вх. № 18489 от 21.06.2018 г. по описа на Административен съд – София град и вх. № 26 – Т – 9 от 13.06.2018 г. по описа на Министерство на икономиката, подадена от [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес а управление [населено място], [жк], [улица], вх. Б, ет.1, ап. 9, представлявано от управителя Т. Т., чрез адв. Р. И., с адрес за призоваване [населено място], [улица], ап. 50 срещу писмо изх. № 26 – Т – 9 от 28.05.2018 г. на главния директор на Главна дирекция „Европейски фондове за конкурентоспособност” и ръководител на Управляващия орган на Оперативна програма „Иновации и конкурентоспособност” 2014 – 2020 г. (УО на ОП ИК)

С жалбата се моли съдът да отмени оспореното писмо като незаконосъобразно и неправилно, тъй като административният орган не е взел предвид, че решение № РА – 16 – 1143 от 17.08.2017 г. на ръководителя на УО на ОП ИК е обжалвано пред съда и същото към онази дата не е влязло в сила. В хода на съдебното производство, оспорваният редовно призован, се представлява от адв. И., която поддържа жалбата и предлага да се отмени оспорения акт. Депозира писмено становище и претендира разноски съгласно представен списък.

Ответникът – ръководител на Управляващия орган на Оперативна програма „Иновации и конкурентоспособност” и главен директор на Главна дирекция

„Европейски фондове за конкурентоспособност”, редовно призован, се представлява от юрк. Х., която оспорва жалбата и предлага да не се уважа. Претендира юрисконсултско възнаграждение, прави възражение за прекомерност на търсеното от адвоката на жалбоподателя възнаграждение и депозира писмено становище.

Съдът, като взе предвид представените по делото доказателства и становищата на страните, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

От данните по делото се установява, че жалбоподателят е бенефициент по договор за безвъзмездна финансова помощ по ОП ИК 2014 - 2020, сключен между него и ръководителя на УО на ОП ИК, по процедура на директно предоставяне BG16RFOP002 – 2.002 „Развитие на управленския капацитет и растеж на МСП” В договора изрично е предвидено, че УО предоставя на бенефициера безвъзмездна финансова помощ в размер на 70%, максимален размер, до 216 300,00 лв.

С писмо изх. № 26 – Т – 9 от 28.05.2018 г. ръководителят на УО е уведомил оспорващия, че след извършена проверка на предоставения втори междинен отчет по договора от 06.03.2017 г., недопустими за финансиране са разходи в размер на 3 500,00 лв., представляващи наложена финансова корекция по договори № [ЕГН] от 09.06.2017 г. и № [ЕГН] от 09.06.2017 г. с изпълнител [фирма]. За така наложената финансова корекция, [фирма] е уведомен с решение № РД – 16 – 1143 от 17.08.2017 г. на ръководителя на УО.

От събраните по делото материали се установява, че посоченото решение на ръководителя на УО, с което е наложена финансова корекция на жалбоподателя, е обжалвано пред АССГ, където е образувано адм. дело № 10599 по описа за 2017 г., Трето отделение, 49 състав, по което е постановено решение № 7487 от 11.12.2018 г. и с което е потвърден оспореният административен акт. В хода на касационното обжалване, Върховният административен съд, Седмо отделение с решение № 3510 от 09.03.2020 г., постановено по адм. дело № 4484 по описа за 2019 г. отменя съдебния акт на АССГ и вместо него отменя решение № РД – 16 – 1143 от 17.08.2017 г. на ръководителя на УО.

В хода на съдебното производство като доказателства по делото са приети представените с жалбата и административната преписка писмени документи, както и допълнително представените от страните.

При така установената фактическа обстановка Административен съд София град, 8 –ми състав направи следните правни изводи:

От данните по делото се установява, че обжалваното решение е получено от 28.05.2020 г. (л. 8), като жалбата срещу него е депозирана чрез административния орган на 11.06.2020 г. (л.18 – пощенски плик с клеймо) от процесуално легитимирана страна и в срока по чл. 149, ал.1 от АПК.

Разгледана жалбата по същество е ОСНОВАТЕЛНА.

Съобразно разпоредбата на чл. 168, ал.1 от АПК, съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган, съгласно приетата по делото заповед № РД – 16 – 237 от 01.03.2018 г. на министъра на икономиката (л. 56).

Уредбата на производството по верификация на разходи се съдържа в чл. 60 - чл. 68 ЗУСЕСИФ. Съгласно цитираните разпоредби междинни и окончателни плащания се извършват след верифициране с цел потвърждаване допустимостта на извършените

разходи и при наличие на физически и финансов напредък на проекта. Чрез междинни и окончателни плащания се възстановяват само допустими разходи, верифицирани от управляващия орган.

Съгласно чл. 62, ал. 1, 2 и 3 междинни и окончателни плащания се извършват след верифициране с цел потвърждаване допустимостта на извършените разходи и при наличие на физически и финансов напредък на проекта. Управляващият орган извършва плащането в 90 - дневен срок от постъпване на искането за плащане на бенефициента. Чрез междинни и окончателни плащания се възстановяват само допустими разходи, верифицирани от управляващия орган. Управляващият орган извършва верифициране на разходите въз основа на проверка на документите, представени към искането за плащане, и на проверки на място, когато това е приложимо.

Разпоредбата на чл. 64, ал. 1 от ЗУСЕСИФ предвижда, че в случай, че бенефициент не представи в срок документ или разяснения по чл. 63 или е започната процедура по администриране на нередност, съответният разход не се верифицира, като може да бъде включен в следващо искане за плащане. С оглед на изложеното безспорно е установено, че към датата на издаване на оспореното писмо, първоинстанционното съдебно производство по оспорване на решение № РД – 16 – 1143 от 17.08.2017 г. на ръководителя на УО, е на етап постановяване на съдебен акт.

Независимо от така развилата се процедура, както и факта на образувано производство по администриране на нередовност и налагането на финансова корекция, жалбата е основателна по силата на чл. 177, ал.1, изр. 2 от АПК, която разпоредба предвижда, че ако оспореният акт (в случая решение № РД – 16 – 1143 от 17.08.2017 г. на ръководителя на УО) бъде отменен или изменен, решението има действие по отношение на всички. При това положение решение № 3510 от 09.03.2020 г. на ВАС, с което е отменено цитираният административен акт на ръководителя на УО, представлява ново възникнал от значение за делото по смисъла на чл. 142 , ал.2 от АПК, който е задължителен за съда на основание чл. 177, ал. 1 от АПК.

С оглед отмяната на наложената финансова корекция, жалбата се явява основателна, тъй като административният орган няма правна възможност да откаже междинно плащане поради образувано производство по администриране на нередност по смисъла на чл. 64, ал.1, предл. 2 от ЗУСЕСИФ. По тези съображения писмо изх. № 26 – Т – 9 от 28.05.2018 г. на ръководителя на УО на ОП ИК 2014 – 2020 г. следва да се отмени.

С оглед изхода на спора, трябва да се уважи искането на жалбоподателя за присъждане на сторените съдебно – деловодни разноски – държавна такса в размер на 35,00 лв., а не както е записано в приложения списък – 50,00 лв. и адвокатско възнаграждение в размер на 440, 00 лв., определено по реда на чл. 8, ал.1, т. 2 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, а не поисканите – 600,00 лв. поради направеното възражение за прекомерност.

Водим от горното, Административен съд – София град, Трето отделение, 8 - ми състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ писмо № 26 – Т – 9 от 28.05.2018 г. на главния директор на Главна

дирекция „Европейски фондове за конкурентоспособност” и ръководител на Управляващия орган на Оперативна програма „Иновации и конкурентоспособност” 2014 – 2020 г.

ОСЪЖДА Министерство на икономиката да заплати на [фирма], ЕИК[ЕИК] разноси по делото в общ размер на 475,00 (четирисотин седемдесет и пет) лева.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14 - дневен срок от съобщението и изпращането на страните на препис от решението, че е изготвено

СЪДИЯ: